

Дело С-542/08

Friedrich G. Barth

срещу

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Преюдициално запитване,
отправено от Verwaltungsgerichtshof (Австрия))

„Свободно движение на лица — Работници — Равно третиране — Специална надбавка за прослужено време за професорите в университети, предвидена в национална правна уредба, чиято несъвместимост с общностното право е установена с решение на Съда — Погасителен срок — Принципи на равностойност и на ефективност“

Решение на Съда (четвърти състав) от 15 април 2010 г. I - 3192

Резюме на решението

Право на Съюза — Непосредствено действие — Лични права — Защита от националните юрисдикции — Национални процесуални правила — Условия за прилагане — Спазване на принципите за равностойност и ефективност

I - 3189

Правото на Съюза допуска правна уредба, която обвързва с тригодишен погасителен срок исканията за изплащане на специални надбавки за прослужено време, които не са били предоставени на работник, упражнил правото си на свободно движение, на основание на несъвместимо с общностното право национално законодателство преди постановяването на Решение от 30 септември 2003 г. по дело Köbler (C-224/01).

Всъщност всяка държава членка е компетентна да уреди тези процесуални правила във вътрешния си правен ред, доколкото, от една страна, те не са по-неблагоприятни от процесуалните правила, които уреждат сходни вътрешноправни съдопроизводства (принцип на равностойност), а от друга страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на субективните права, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност).

В това отношение дадена погасителна разпоредба не би трябвало да се счита за противоречаща на принципа на равностойност, ако освен погасителна разпоредба, която е приложима по отношение на съдопроизводства, предназначени да гарантират във вътрешното право защитата на субективните права, които страните черпят от правото на Съюза, съществува и погасителна разпоредба, която е приложима по отношение на вътрешноправни съдопроизводства, и ако с оглед на своя предмет и на своите съществени елементи двете погасителни

разпоредби могат да бъдат смятани за сходни.

Що се отнася до принципа на ефективност, определянето на разумни преклузивни съдопроизводствени срокове в интерес на правната сигурност, осигуряващи закрила както на заинтересованото лице, така и на съответната администрация, е съвместимо с правото на Съюза. В действителност такива срокове не могат да направят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза. В това отношение национален преклузивен тригодишен срок изглежда разумен.

Това тълкуване не се обезсилва от обстоятелството, че Решението по дело Köbler поражда действие от датата на влизане в сила на тълкуваната разпоредба, тъй като това действие не е било ограничено по време от Съда. Всъщност прилагането на процесуално правило като погасителен срок не трябва да се смесва с ограничаване на действието на решение на Съда относно тълкуването на разпоредба на правото на Съюза.

От друга страна, правото на Съюза допуска държава членка да противопостави преклузивен срок на искане за придобиване на

специална надбавка за прослужено време, която в нарушение на разпоредбите на правото на Съюза не е била предоставена, въпреки че тази държава членка не е изменила националната правна уредба, за да я направи съвместима с тези разпоредби. Положението е различно единствено ако действията на националните органи в съчетание с преклузивен срок са лишили изцяло някого от възможността

да предяви своите права пред националните юрисдикции.

(вж. точки 17, 20, 27—30, 33 и 41
и диспозитива)